

мала! Устата ми да изсъхне, ако съмъ му казала нѣщо!

— Отъ кжде ще знае това дете? Защо ми се опѣва като магаре на ледъ? А?

— Не викай! Ще му поприказвамъ и азъ! — утпокои го Ганка. И като се отдѣли настрана, изохка сдържано, но дълбоко: „Проклетъ имотъ! Проклетъ животъ! Защо ли съмъ се родила, майчице?“

Дълго говори тя на Михала. Говорѣше противъ волята си, противъ душата си, противъ сърцето си. Но трѣбваше да се помогне на Илия. Много е отслабналъ той, задъхва се отъ мисль и тревоги, очитѣ му сж хлѣтнаи като кладенци.

И Михалъ склони.

— Само че съ звѣнецъ, срамъ ме е да викамъ! — предложи той.

— Е, добре, — успокои го бащата и го поведе навънъ.

— Милото ми, хубавото ми дете! — изхлипа Ганка задъ портата, и се прибра въ кѣщи убита, смазана. Но сълзитѣ си не можа да укрие. Стефанчо я хвана за полата и я погледна съчувствено:

— Мълчи, мамичко! Азъ ще ги набия лошитѣ хора! — закани се той и замахна съ малката си изцапа ржчичка.

*

Илия кашляше сухо, леко, и свиваше устни:

— Простиналъ ли съмъ, що ли?

— Простиналъ си! — укоряваше го Ганка. — Отъ тази отрова е! — И сочеше цигарата му. — Смъркашъ го като дъртъ циганинъ.

— Дали е отъ него?

— Отъ него е ами! Защо го не оставишъ като ти вреди?

Илия дигаше вежди: